

ליברטובסקי ישראל ז"ל

יליד רוסיה ב-1917, עלה לארץ-ישראל ב-1925
גיוס: לפלמ"ח ב-1941, לצבא הבריטי ב-1943
נפטר בתל-אביב ב-15 נובמבר 1996
אבני הדרך בחייו לוקטו ע"י אחיותיו: רבקה וחייה

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

המספנות והיה המנכ"ל הראשון שלה.
בכל אחד ממפעלי חייו, השארת את חותמך כאדם מחוספס
שקשה לעבוד איתו, תמיד דרשת הרבה, אך גם שימשת
דוגמא אישית.

מכל השלבים בחייו, אני רוצה לייחד את הריבור בנושא
העלייה הבלתי ליגלית מאיטליה. תקופה זו בחייו ישראל,
היתה מיוחדת במינה, אולי בגלל מה שקרה בשואה, אולי
בגלל הרצון העז להעלות ארצה מה שיותר יהודים, אולי
בגלל הרקע הציוני שלך, ואולי בגלל כל הסיבות יחד.
הצלחת לאסוף סביבך קבוצת חברים, אנשי פלמ"ח, חברי
ה"הגנה" וסתם יהודים טובים המוגדרים במחקרים ובספרים
שנכתבו, כאנשי "החבורה".

רבים מאנשי "החבורה" כבר אינם, והמעטים שנשארו
נמצאים כאן היום.

את התקופה של הפעילות באיטליה, היטיב להגדיר מאירקה
דוידזון, חברך וחברנו, בדברים שאמר במוזיאון ה"הגנה"
בת"א לפני שנה, ואני מצטט:

"וירודי אישי, אני מצהיר שהשנים שעשיתי "בחבורה" היו
לי כאחת הפיסגות המסעירות בחיי" - סוף ציטוט.
אני חושב שהגדרה זו, מתאימה גם לך ישראל, ולבטח היא
מתאימה לנו אנשי "החבורה".

תקופת הפעילות באיטליה, המבוססת על יוזמה, ניקיון
כפיים, אומץ לב, נחישות ודבקות במטרה, מלווה אותנו
לאורך כל הדרך.

ולבסוף מספר מילים על הספר.

במשך 5- שנים ניסינו להוציא לאור ספר על הפעילות
שלנו בעלייה ב' באיטליה, ובגלל הלבטים שהיו לנו, שיש
מקום להוצאת ספר כזה רק בתנאי שיהיה בו משום הקניית
ערכים, ותרומה חינוכית לדרורות הבאים, ואכן הספר נמצא
בשלבי סיום, ויצא לאור בקרוב, והוא בהחלט ישקף את
המטרות ששמנו לפנינו.

אתה ישראל, לא תזכה לראות אותו, אך רוחך וחותרך על
תקופה זו בחייו ובחינו, אכן מקבלים את ביטויים.
היה שלום חבר.

ישראל היה חבר ה"הגנה" משנת 1936. ראש וראשון
במאבקי היישוב נגד הבריטים בזירת ה"ספר הלבן". בשנת
1941 הקים את פלוגה י' של הפלמ"ח, "הפלוגה
הירושלמית", ופיקד עליה. בפקודת ה"הגנה", התנדב לצבא
הבריטי במלחמת העולם ה-2.

ישראל היה מארגן ומפעיל מערך אירגון ההעפלה. בתפקידו
זה עמד בראש ה"חבורה", המסגרת הארגונית של חברי
ה"הגנה" בצבא הבריטי בפעולות העפלה באיטליה.

אחרי מלחמת העולם ה-2, התגייס לצה"ל והיה מפקד מחוז
הנגב בשנת 1947. בעת מלחמת העצמאות פיקד על הקמת
צינור המים בנגב והנחת קווי המים ליישובים הנצורים.
שוחרר מצה"ל בדרגת סגן אלוף.

מונה למנהל מחוז הצפון של חברת "מקורות" בגליל העליון
והתחתון, בנה את המנהרה הראשונה בישראל המשמשת
את שאיבת המים ליישובי רמת נפתלי. עם סיום הביצוע
מונה למנהל מחוז הדרום אשר השתרע והקיף את כל מפעלי
המים בין ת"א לירושלים ועד אילת. בשנת 1956 הוטלה
עליו המשימה של הנחת צינור הנפט בין אילת לאשקלון.
הקו הוקם תוך זמן קצר בשל כושרו האירגוני ומנהיגותו
של ישראל.

שיא פעולתו של ישראל בא לידי ביטוי בהקמת "מספנות
ישראל" בשנת 1958. בתחילה נבנו שם ספינות קטנות
ובעקבותיהן גדולות יותר וכן נחתות וסטילים עבור חיל-
הים.

ישראל נפטר בשנת 1996. על קברו ספרו רבים, ביניהם
ידידו מ"החבורה" אליעזר ביגור:

ישראל, אנו שוב נפגשים היום, בני משפחה וחברים, אך
הפעם בדרכך האחרונה.

עלה בגורלי להיות במחיצתך בתקופות שונות בחייו, החל
ממלחמת העולם השנייה בצבא הבריטי, כאשר הצטרפתי
לפלוגת הובלה 462, שם ראיתך לראשונה, ובהמשך,
בפעילות הבלתי ליגלית בעלייה מאיטליה, במלחמת
השחרור בהיותך מפקד מחוז הנגב, בחב' מקורות, כמנהל
מחוז הדרום ובמספנות ישראל, האיש אשר הקים את